

Kropsforskrækkelsen i Cronenbergs film

Narko og homoseksualitet bliver i *Nøgen frokost* kædet sammen og fremstilles som en sygdom, der er uundgåelig for hovedpersonen Bills liv.

'Sygdommen' personificeres af briller og andet insektkryb. Bill har indtil nu holdt sygdommen fra livet ved at leve i fast forhold til en kvinde og i sin profession sprøjte gult insektgift på krybene.

I filmens første scene løber han imidlertid tør for giften og billerne får gradvist overtaget over hans liv. De overtaler ham til at skaffe sig af med kvinden, begynde at skrive og overgive sig til homoseksualiteten.

At han ender med selv at blive gennemsyret bille, vises i filmens sidste scene, hvor han kører afsted i en obskur billevil på larvefodder.

Den kvinde Bill er gift med sprøjter insektgiften ind i sig og kommer derved til at fremstå som en kropslig giftsprøjte: hun ånder på insekterne og de falder sprællende ned for hendes fødder. Hun ånder og lever med sin mund, og tilfredsstilles seksuelt ved at få gnedet pulveret rundt på læberne i modsætning til de homoseksuelle biller, der bruger røvhullet til at tale og føle med.

Halvt inde i filmen fortæller Bill historien om en mand, hvis røvhul begynder at tale og tilsidst helt får magten over mandens krop; munden overflødiggøres og vokser tilsidst helt sammen.

I filmens historie ofres den oralt fikserede kvinde ligeledes til fordel for røvhulsbillederne som en symbolsk anerkendelse af Bills homoseksualitet.

Narkoen, Bill bliver afhængig af og som hjælper ham til at erkende sine krybende sider, består først af modgift mod insekterne, dernæst af selve kødet af insekterne og tilsidst af kropsvæsker fra Sliksvin, der er muterede kønsorganer/dyr/mennesker, hvis penis udspyer vanedannende vædske.

Altså en narko, der bliver mere og mere kropslig, og billedlig mere og mere seksuel.

Første gang sliksvinet optræder, præsenteres det som udtryk for seksual ambivalens. Seksuel ambulance?, spørger Bill undrende. Fortællelsen røber det farlige ved denne

af *Kassandra Wellendorf*

form for seksualitet. Farligt, fordi både narko og homoseksualitet er forbudt. Den eneste gang Bill deltager i et samleje, er det med kvinden Joan, der har navn og krop til fælles med hans kone og en arabisk skrivemaskine, der har forvandlet sig til en mandlig kødklump.

Der er kødklumpens mandekrop og ikke kvindekroppen Bill oplever, men han afbrydes brutalt af en straffende husholderske med pisk og ridebukser. Hun får pisket kødklumpen ud over altanen og i stumper og stykker ned på fortovet, hvor den igen bliver til en skrivemaskine.

Husholdersken viser sig at være dobbeltkønnet. Inde under den arabiske kvindekrop skjuler sig doktor Benway – en ekstrem forældrefigur, både husholderske, læge og kontrollerende alle narkoforsyninger.

Et andet samleje, Bill nøjes med at iagttage, er mellem trækkerdrengen Kikki og overklassebøssen Cloques. Det fremstilles som et sadistisk tableau i et papegøjebur. Kikki er mod sin magt indespærret både af burets tremmer og af Cloques kakerlaklemmer, der borer sig ind i både krop og ansigt.

Homoseksualiteten er ikke en attraktiv løsning for Bill og han søger igen tilbage til kvinden Joan, men ender med at ofre hende i filmens sidste scene inde i sin billevil. Alting kører i ring og gør hans seksuelle ambivalens til et evigt dilemma for hans fortsatte eksistens og den eneste måde han kan skrive på, d.v.s. forholde sig til og rapportere om sit liv.

Vanedannende sex og farlige kvinder

At fremstille sex som en vanedannende og farlig sygdom ses allerede i Cronenbergs første spillefilm *Shivers*, hvor ormeagtige parasitter angriber mennesker og herefter overføres seksuelt. Ormene viser sig at være katalysatorer for en ekstrem seksuel appetit, der må stilles af nye ofre, der igen forvandler sig til sexuhyrer.

I *Fluen* bliver hovedpersonen i takt med hans forvandling fra men-

neske til flue mere og mere seksuelt aktiv og kropsligt både bevidst og synlig.

I *Videodrome* udsættes hovedpersonen for et videosignal, der får ham til at hallucinere sine inderste fantasier. Fantasier, der viser sig at bestå af vold og sex med døden til følge.

Videosignalet beskrives som en virus, der vil have døden som følge. Ved mødet med kvinden Nikki, der åbent erklærer sin lyst til ikke bare at se på, men selv at dyrke denne form for seksualitet, trækkes han dybere og dybere ind i sine fantasier og ender med at miste kontrollen over sin krop.

De farlige kvinder er et andet motiv, Cronenberg flittigt benytter. I *Nøgen frokost* antydes det, at kvinden kun er anbragt hos Bill for at ødelægge ham, få ham til at gå imod hans egen natur.

I *Blodbrødre* fremstilles kvinden som en underlig truende skabning, hvis underliv først undersøges, siden angribes af filmens tvillingepar, to gynækologer ved hjælp af torturlignende gynækologiske instrumenter.

I filmen *The Brood* er kvindeforskrækkelsen mest ekstremt fremstillet: Her udsættes en kvinde for en psykoanalyse, der til analytikerens rædsel har den bivirkning, at hun begynder at føde et utal vanskabte børn – kropslige udtryk for alle de negative følelser, han får bragt op til overfladen. Børnene myldrer på bedste gysermanér ud og virkeliggør hendes aggressioner, som f.eks. at dræbe hendes forældre. (Også i *Scanners* gøres tænkte aggressioner kropslige, da Scanner-menneskerne udelukkende kan dræbe v.h.a. deres tanker).

Cronenberg bruger altid splattereffekter til at gøre kropslige følelser synlige. Følelser som sex, dødsangst og frygten for at miste kontrollen over sin krop. Hans film kan altid opleves på to måder, enten som underholdende splatterfilm eller som intellektuelle parafraaser over vor tids kropsforskrækkelse.

Nøgen Frokost (Naked Lunch). USA 1992. M&I: David Cronenberg. Foto: Ron Sanders. Musik: Howard Shore. Medv.: Peter Weller, Judy Davis, Ian Holm, Julian Sands, Monique Mercure.